

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Fehér István*
Cím: *A városháza rejtélyes ügye*
Forrás: *Pesti Hírlap*

Bp.
(Hely)

1917. XII. 25
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

352

Hely

Idő

"1917"

Személy

Helyezés

352

1917

A városháza rejtélyes ügye.

Demjén tanácsnok öngyilkosságával kapcsolatban önkéntelenül is sok szó esett dr Hubert Emil volt fővárosi tisztviselőről aki nemrégiben távozott el a városházáról. Dr Hubert Emil szereplését sokan kívánták már tisztázni, de a jó összeköttetések és a botránytól való félelem e törekvéseknek mindenkor útját állották, így történhetett meg, hogy a városházán már hónapok óta lappang egy félmillió rejtélyes ügy és ez ügy földidője még nyilatkozik is és a fővárostól való távozását olyképp tünteti föl, mintha az akár őszinte, akár udvariás, de marasztalás után következhetett volna csak be, szóval ugy hivatalos, mint nem hivatalos részről minden megtörtént a főváros polgárságának lehetőleg alapos félrevezetésére.

Mindezeknél fogva kötelességünknek tartjuk megállapításainkat e helyütt leszögezni, gróf Batthyány Tivadar népjóléti minisztertől a leghigorubb vizsgálatot, a polgármestertől pedig ennek az egész rejtélyes ügynek őszinte felderítését kéri.

Amikor 1916 január 1-ével a főváros Központi Segítőbizottsága Budapest népjóléti központjává alakult át, a Népelelmezési szakosztály vonakodott a Népjóléti központtal szervesen együtt működni és teljes önkormányzatot követelt magának. A Népelelmezési szakosztályt dr Hubert Emil vezette ténylegesen, a névleges vezető a szociálpolitikai ügyosztály tanácsnoka, az öngyilkossá lett dr Demjén Géza volt. Mindjárt 1916

elején ügyviteli zavarokat okozott dr Hubert, amennyiben az általa fölvetett összegekről akár idejében, akár időn túl nem akart elszámolni. A Népjóléti központ állandóan sürgette dr Hubert elszámolásait, de, ismétljük, minden hiába való volt. Miután Hubertnek nem kellett attól tartania, hogy elszámolásait, számszerűség szempontjából, kifogás érheti — a főváros számvevősege a számszerűséget később helyesnek ismerte el, — kétségtelen, hogy az elszámolástól való következetes tartózkodásnak egészen más okai voltak.

Módunkban van ezekre az okokra rámutatni. Dr Hubert és vele együtt a tanács szociálpolitikai ügyosztálya és mondjuk ki egészen nyíltan, dr Hubert ural és a tanács szociálpolitikai ügyosztályával együtt, a főváros vezetősége oly könnyelmű, minden pazarlási fokot meghaladó gazdálkodást folytatott, amely után egészen természetesnek kell találnunk, hogy dr Hubert ur vonakodott a Népjóléti központ nyilvánossága elé nyilvános elszámolással lépni s hogy a polgármester ur és illetékes alpolgármestere, — kétségkívül a kellemetlen botrány elkerülése céljából — beleegyezett a nyilvános elszámolás mellőzésébe és a Népelelmezési szakosztálynak a Népelelmezési központtól való különválasztásába, amit dr Hubert urnak módjában volt a polgármester urtól kieszközölni. A polgármester ur ez év júniusában eleget tett dr Hubert ur abbeli sürgetésének, hogy a Népjóléti központ a Népelelmezési szakosztálytól teljesen elkülö-

níttessék és a szakosztálynak új szervezet teremtetett: a Népelelmezési kirendeltséget.

E kirendeltség céljaira dr Hubert ur a Kigyó-téren hercegi fényűzéssel berendezett helyiségeket bérelt, — szegény emberek ebédjéről ugyanis csakis oly elegáns termekben lehet elmélkedni és lehet intézkedni, ahol a szem elkáprázik a sok ragyogástól, — aztán a fővárosnak mind a tíz kerületében megkezdődött a hadikonyhák megszervezése, az alkalmazottak elhelyezése, a felszerelés megvásárolása, berendezte ezenkívül dr Hubert ur a központi konyhát is az Üllői-ut és a Hungária-körut sarkán, ahonnan el kellene látni az összes hadikonyhákat és népkonyhákat a szükséges ételadagokkal. Gondoskodás történt a mozgókonyhák megteremtéséről is, szóval semmiről sem feledkezett meg a szociálpolitikai ügyosztály. Mindezek a konyhák és étkező helyiségek valóban látványosságzámba mennek, a legszínpadiasabb Potemkiniadák, amiket a háboru alatt ebben az országban véghez mertek vinni. Megvan az országon minden berendezésével, készen állanak a kerületi polgári konyhák és éttermek, beszereztük hatalmas pénzáldozattal a termaforokat, melyek az ételadagokat a központi konyhából szétviszik a főváros különböző részeibe, a személyzet a helyén van, a mozgókonyha felszereléseiről is gondoskodtak: de azok, akik e konyhák áldásaira rá vannak szorulva, még egyszer sem kaptak ebédet.

Megállapítjuk, hogy a főváros szociálpolitikai ügyosztályának ez a Potemkin-gazdálkodása eddig pár ezer korona híjával 500.000 korona közpénzt emésztett fel.

Megállapítjuk, hogy a beszerzések minden körültekintés, minden takarékoság nélkül, lelkiismeretlen módon történtek és megállapíthatjuk legvégül, hogy a félmillió korona nagyrészből kidobott pénznek tekinthető, mert a hadikönyhák megnyitására belátható időn belül szó sem lehet, a személyzet fizetése és ellátása, a drága helyiségek bérösszege pedig okvetlen eltékozolt pénz.

Igy tehát a polgárság joggal követel erélyes vizsgálatot gróf Batthyány Tivadar népjóléti minisztertől, joggal elvárja a polgármestertől, hogy azokat az elszámolásokat, amelyek ezzel az ügygyel összefüggnek, ugyszintén mindazokat az utalványozásokat, amelyeket dr Hubert Emil előadása alapján az öngyilkossá lett dr Demjén Géza tanácsnok végzett, haladéktalanul nyilvánosságra hozza.

Végül még egyet. Dr Hubert a fővárostól való távozását oly színben tünteti föl nyilatkozatában, mintha dr Csupor tanácsnok, akinek — ezt hangsúlyozzuk — mindezekhez az ügyekhez semmi köze nincsen, fölkérte volna, hogy maradjon meg állásában. E tekintetben e sorok írója kérdést intézett dr Csupor tanácsnok urhoz, aki azt mondotta a Pesti Hírlap számára, hogy ő dr Hubertet egyáltalában nem marasztalta. Megemlítette neki a polgármester ur megbízásából, hogy önállóan nem intézkedhetik többé, mire dr Hubert azt a kijelentést tette, hogy ő továbbra is a régi rendet kívánja fönntartani és az ujhoz nem alkalmazkodik. Dr Csupor ur erre értésére adta, hogy ily körülmények között a szükséges konzekvenciákat le kell vonnia, amit dr Hubert Emil másnapra meg is tett, kérvén végkielégítését, azaz a nyugdíja fejében fizetéséből eddig levont összegeknek és ezek kamatainak megtérítését.

Ezt a rövid eljárást nevezte dr Hubert ur marasztalásnak.

Fehéri Armand.